

*Církevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského
vyznania na Slovensku Galanta*

LISTY GALANTSKÝM 15/2021

Milí bratia a sestry,

konfirmačná príručka nás učí, že cirkev je spoločenstvo ľudí, ktorí veria v Pána Ježiša Krista. Dovoľte mi pozvať Vás do tohto spoločenstva, ktoré sa stretáva každú nedeľu v Galante o 10:00, v Matúškove 1. a 3. nedeľu v mesiaci o 8:30, v Kajali 2. a 4. nedeľu v mesiaci o 11:30 a v Topoľnici 1. nedeľu v mesiaci o 14:30. Za uplynulý rok bol čas, kedy sme sa nemohli stretávať ako Božia rodina pri Božom slove a sviatostiach, potom boli naše počty limitované, ale dnes už môžeme prísť všetci a prežívať vzájomnú blízkosť a tiež Božiu blízkosť a požehnanie. Nečakajme na ďalšiu vlnu Covid 19 a na čas, keď bude vzájomné stretávanie sa opäť nebezpečné.

Využime príležitosť a vráťme sa, alebo vstúpme do spoločenstva Božích detí. Nieкто možno povie, že si už odvykol alebo si vôbec nenavykol. Rozumiem tomu, ale na druhej strane urobiť zmenu k lepšiemu, na to je vždy dobrý a správny čas. Verím, že sa budeme spoločne stretávať, pretože každý z Vás má v chráme Božom, ale najmä pri Nebeskom Otcovi svoje miesto.

Aj tieto Listy galantským, ich výroba a distribúcia sú dôkazom, že nám na Vás záleží a ste pre nás dôležití. A nielen pre nás, ale aj pre nášho Nebeského Otca.

Teším sa na stretnutie!!!!

Miroslav Kerekrety, zborový farár

Kázeň na nedeľu 5. nedeľu po Svätej Trojici, 4. júla 2021

„Hospodin riekol Abrámovi: Vyjdi zo svojej krajiny, zo svojho príbuzenstva i z domu svojho otca do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím ťa veľkým národom, požeňm ťa a tvoje meno zvelebím, tak sa staneš požeňnaním. Žehnať budem tých, čo teba žehnajú, prekľajem toho, čo tebe zlorečí, a v tebe budú požeňnané všetky čelade zeme. Vtedy Abrám odišiel, ako mu prikázal Hospodin; šiel s ním aj Lót. Abrám mal sedemdesiatpäť rokov, keď vyšiel z Cháránu.“

1. Mojžišova 12, 1 – 4

Milí bratia a milé sestry,

zdá sa, že návšteva brata farára Attilu Szpisáka nás v myšlienkach a rozhovoroch vrátili k našim rodičom, ktorí sa vysťahovali z Dolnej zeme a prišli bývať sem na Slovensko. Aj moja mamka sa vrátila v myšlienkach k svojim rodičom a k tomu, čo všetko podstúpili, aby sem mohli prísť. Štyri rodiny cestovali v nákladnom vozni v decembri, kde mali zložené všetko, čo vlastnili. Domy predali, ale o pôdu nebol záujem. Pôdy zostalo príliš veľa po odchádzajúcich Slovákoch z Rumunska. Z rozhovoru vyplynulo, že moji starí rodičia nikdy pred sťahovaním neboli na Slovensku, nemali predstavu, ako to tu vyzerá, čo majú očakávať. Moja mamička zdôraznila, že to boli ľudia s veľkou odvahou a rovnako veľkou nádejou v lepšiu budúcnosť pre seba, ale najmä pre svoje deti. My sme ich potomkovia, preto verím, že sme z tej odvahy a nádeje niečo zdedili. S odvahou hovorme o svojej viere v nádeji, že aj naše deti a vnúčatá nájdu svoje miesto pri Bohu, v ktorého my veríme.

Naši rodičia a starí rodičia zažívali niečo podobné ako Abrám (neskôr premenovaný na Abraháma), keď ho Pán Boh povolal z rodného mesta. Býval v meste Úre Chaldejskom, ktoré bolo už na tú dobu veľmi vyspelým mestom. Dodnes je na Slovensku veľa dedín, ktoré nemajú spoločnú kanalizáciu a Úr Chaldejský už v tých časoch ju mal vybudovanú. Áno, primitívnu, ale to, čo malo ísť z mesta von, to von aj išlo. Hospodin vyzýva Abráma k veľkej odvahe. Odíď zo svojej krajiny, odíď od svojej rodiny a choď do krajiny, ktorú ti ukážem. Veľmi zložitá úloha. Mal opustiť všetko, čo poznal, všetkých, ktorých poznal, a vydať sa v ústrety neznámej budúcnosti. Z usadlíka bývajúceho v kamennom dome sa mal stať nomád, kočovník prebývajúcí pod stanom. Išlo teda o zásadnú zmenu nielen v otázke miesta bydliska, ale aj celkového životného štýlu. Je na mieste povedať aj to, že nešlo o nejakého mladíka. Abrám mal v tom čase 75 rokov. Predstavte si seba v jeho situácii. Ako ťažko prijímame akékoľvek zmeny. Každá zmena je pre nás problémom či ohrozením. Čím je človek starší, tým ťažšie akceptuje zmeny. O starších ľuďoch sa hovorí príslovie: Starý strom nepresadiš. V mnohých prípadoch je to pravda. Preto by sme si mali všetci uvedomiť, že zásadné zmeny v živote by

sme mali stihnúť, dokiaľ sme schopní sa novým okolnostiam prispôbiť. Napríklad aj v otázke, kde a ako chceme prežiť jeseň života tak, aby o nás bolo dobre postarané.

Vždy som vnímal povolanie Abráma ako Božie pozvanie, ale keď čítame túto časť pozorne, tak na začiatku je povedané, že Hospodin riekol Abrámovi, aby vyšiel z Cháranu. V poslednom prečítanom verši je doslovne povedané, že Abrám odišiel, ako mu prikázal Hospodin. Povolanie Abráma teda nebolo akýmsi pozvaním, ktoré Abrám mohol, ale nemusel prijať, ale bolo Božím príkazom a neprijatím tejto výzvy k odchodu by bol Abrám neposlušný voči Hospodinovi. Abrám sa teda nerozhodoval, či zostať alebo odísť, ale rozhodoval sa v otázke, či poslúchnuť alebo neposlúchnuť Boží príkaz. V momente, kedy pochopil, čo od neho Hospodin žiada, vedel, že je iba jediná správna cesta. Majme aj my odvahu plniť Božie príkazy a nechať sa viesť.

S veľkým obdivom hľadím na Abráma, ktorý poslúchol Boží príkaz odísť do novej zeme. Z tej starej si zobral len jednu, jediná vec – vieru v Hospodina. Všetko zanechal za sebou a na novú etapu svojho života kráča temer s prázdnyimi rukami. V jednej drží manželku Sáru, ktorú vedie a ona ho nasleduje, a v druhej ruke sa on sám drží Hospodina. Hospodin ho drží za ruku, vedie Abráma a Abrám ho nasleduje. Abrám odchádza z otcovského domu a berie si so sebou to najdôležitejšie – vieru v Hospodina - a to stačí! Nič viac mu na cestu a do nového života netreba.

Čo sľubuje Pán Boh Abrámovi na oplátku za poslúchnutie Jeho rozkazu opustiť všetko, čo poznal? Urobím ťa národom, požehnám ťa a tvoje meno zvelebím. Toto je sľub, ktorý napĺňa ľudský život zmyslom už tu na zemi. Urobím ťa národom – to znamená, že bude mať množstvo potomstva a v každom potomkovi bude aj Abrám žiť ďalej. Slová o požehnaní môžeme vnímať aj tak, že všetko, do čoho sa Abrám pustí, sa mu vydarí. Jeho stáda sa budú rozrastať, počet jeho sluhov bude rásť z roka na rok a stane sa z neho bohatý muž. Bohatstvo bolo akýmsi symbolom Božieho požehnania. Bohatstvo a potomstvo sú navzájom prepojené. Do kontextu ich dáva samotný Abrám, keď Hospodinovi hovorí: „*Hospodine, Pane, čo mi chceš dať, ved' som bezdetný a dedičom môjho domu bude damašský Eliezer.*“ (Gen 15,2) Myslím, že toto je odveká a prirodzená túžba človeka. Zveľadiť to, čo sme dostali, a zanechať to svojmu potomstvu, aby to ešte viac zveľadilo. Hospodin mu sľúbil oboje, požehnanie i potomstvo. To tretie zaslúbenie je nemenej dôležité: *a tvoje meno zvelebím.* Jedna z vecí, na ktorých nám z dlhodobého hľadiska nášho života záleží, je dobré meno. Každý z nás túži byť niekým, niekým, kto niečo dokázal, bol vo svojej dobe a vo svojom okolí považovaný za láskavého, múdreho, statočného, úspešného a spravodlivého človeka. Hoci si to nie vždy uvedomujeme, ale pravdivé sú slová z Prísloví 22,1: „*Dobré meno je*

vzácnjšie ako veľké bohatstvo, obľúbenosť je lepšia ako striebro alebo zlato.“ Nakoniec musíme konštatovať, že nezostalo ani jedno zasľúbenie, ktoré by Pán Boh pri Abrámovi nenaplnil. Dnes sú Abrámovi potomkovia veľkým národom, ktorý je roztrúsený po celej zemi. Ich spoločný štát je ekonomickou a vojenskou svetovou veľmocou a Abrahám je rešpektovaný ako otec viery trocha náboženstvami – judaizmom, islamom a kresťanstvom.

To posledné, na čo chcem sústrediť naše myšlienky, je to, čo bude Abráma sprevádzať na jeho ceste do novej zeme i do konca života. „*Žehnať budem tých, čo teba žehnajú, prekľajem toho, čo teba zlorečí, a v tebe budú požehnané všetky čelade zeme.*“ Pre Abráma sú to slová zasľúbenia, že v žiadnom boji nebude sám. Tí, čo Abráma podporia, doprajú mu, pomôžu mu, budú mu priateľmi, budú mu želať úspech a budú o ňom dobre rozprávať, všetko to dobro, ktoré preukážu Abrámovi, im jeho Boh, Hospodin oplátí svojím požehnaním a aj oni zakúsia, čo znamená v živote, keď je Boh na ich strane. Ale platí to aj naopak, kto mu bude zlorečiť – hovoriť proti nemu zlé, bojovať proti nemu, znepríjemňovať mu život, robiť mu podrazy, oklamať ho v niečom, úmyselne mu urobí akúkoľvek škodu, bude mu klamstvom kaziť dobré meno, toho aj Abrámov Boh, Hospodin prekľaje a pocíti tvrdosť Božej ruky, ktorá doláhne na neho.

Som presvedčený, že toto zasľúbenie nebolo dané iba Abrámovi, ale je dané každému Božiemu dieťaťu – a teda aj mne a tebe. Rovnaké slová platia pre každého Božieho muža a Božiu ženu. Preto nikdy nezlorečme žiadnemu inému človeku, aby nás Hospodin nemusel prekliat' a my sme nemuseli zakúsiť tvrdosť Božej ruky. Vo veľkej biede je človek už vtedy, keď mu Pán Boh z akéhokoľvek dôvodu odníme svoje požehnanie a nie keď On sám proti nemu koná. Naopak, žehnajme všetkým ľuďom vôkol nás. Tak rozmýšľajme, rozprávajme a konajme, aby sme sa stali obohacujúcim, povznášajúcim, obveseľujúcim prvkom nejedného života okolo nás. Potom aj na nás môže spočínúť Božie požehnanie. Božie požehnanie vidím aj v tom, keď sa nám v živote zlé alebo ťažké veci vyhnú. Božie požehnanie vidím v tom, že sa nám podaria veci, do ktorých sa pustíme a sú pre nás dôležité. Božie požehnanie vidím aj v tom, že dokážeme rozumieť situáciám okolo seba a správne a múdro sa rozhodovať. Božie požehnanie spočíva v sile zvládať náročné obdobia nášho života, no Božím požehnaním sú aj obdobia oddychu, pohody, šťastia, porozumenia, kedy životom plávame ako loďka po pokojnej rieke.

Je ešte jedna chvíľa, kedy všetko necháme za sebou tak ako Abrám, keď ho Hospodin zavolať. Abrám si na cestu zobral pevnú vieru a dôveru v Hospodina a s tým si vystačil. O všetko ostatné sa postaral Boh. Aj my raz dostaneme príkaz zanechať všetko v tejto časnosti a jedinú, čo si zoberieme so sebou, bude viera v Hospodina. A to stačí. Amen.

Miroslav Kerekréty